

Arrest

nr. 295 488 van 13 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Mainkhel, gelegen in het district Musayi, in de provincie Kabul. U was student in Afghanistan en volgde tot uw vijftiende religieuze lessen in de moskee. Tweeënhalf jaar voor uw vertrek studeerde u op een privéschool, het Sardar Mohammed Khan Khososi Lycee, in Bagrami. Een jaar voor uw vertrek stopte u met het volgen van lessen in de moskee omdat het niet te combineren viel met uw privéschool in Bagrami. Eind 1399 (komt overeen met eind februari, begin maart 2021) studeerde u af in Bagrami. Uw problemen begonnen zes maanden voor uw vertrek. U werd toen voor het eerst op straat na het avondgebed benaderd door M.J. (...), een dorpsgenoot die lid was van de taliban. Hij vroeg u om explosieven te dragen richting het districtshuis van Bagrami om de ongelovigen te straffen. Uw school was gelegen op enkele meters van het districtshuis. U zei dat uw vader er niet was, dat u nog studeerde

en erover zou nadenken. U heeft het tegen uw vader verteld en u ging naar de stad, waar u enkele maanden in de zaak van uw vader verbleef omdat ze daar niet konden komen. Een maand na de eerste benadering kwam M.J. (...) naar uw thuis met enkele talibanleden. U was toen ook thuis en hebt gezien dat uw vader met de taliban sprak. Uw vader heeft hen overtuigd dat er nu geen tijd was voor de opdracht, aangezien u nog naar school ging en dat jullie nadien zouden zien. Na dit bezoek kwam u een tijdje niet naar het dorp. M.J. (...) en enkele talibanleden benaderden uw vader een derde keer tweeënhalve tot drie maanden na de tweede benadering. Ze zeiden hem dat hij u moest overleveren aan de taliban. Na uw eindexamen in Bagrami keerde u terug naar uw dorp Mainkhel. Diezelfde nacht is M.J. (...) u samen met enkele talibanleden komen halen bij uw thuis. Ze brachten u naar een plaats achter de madrassa van Sofibaba waar ze u vijf of zes dagen vastgebonden gevangen hielden. Ze zeiden niet veel tegen u, enkel dat u de opdracht moest accepteren. Nadien brachten ze u naar een plaats achter de grote madrassa Islami Musahi. Daar had de taliban een plaats voor opleidingen en trainingen en daar hebben ze u de bommen en explosieven getoond. U bleef er ongeveer acht dagen. U kreeg geen specifieke training maar de taliban toonde u hoe de bom werkte. Na acht dagen mocht uw vader u komen bezoeken in het kamp. Hij zei u dat u moest toestemmen om de opdracht uit te voeren. Enkel zo zou u kunnen ontsnappen. Uw vader had voor uw ontvoering namelijk al uw vlucht geregeld. U stemde toe met het uitvoeren van de zelfmoordaanslag. De dag nadien kwam uw vader met drie dorpsouderen naar het trainingskamp. U kreeg toestemming om voor één dag naar huis te gaan. De dag nadien moest u teruggaan naar de madrassa Islami Musahi. U sliep één nacht thuis. De ochtend nadien vertrok u naar Kabul, vanwaar u Afghanistan verliet.

U verliet Afghanistan in hamal 1400 (komt overeen met maart 2021). Na uw vertrek nam de taliban uw vader voor twee dagen mee en hadden ze hem geslagen. Na tussenkomst van de dorpsouderen lieten ze uw vader vrij. U verklaarde ongeveer acht en een halve maand onderweg te zijn geweest naar België. U kwam op 17 november 2021 in België aan, waar u op 19 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van uw schooldiploma van het laatste jaar op de privéschool in Bagrami.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 14 december 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken. Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven weinig geloofwaardig zijn.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat

ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Daarentegen beweert u zelf in uw eerdere verklaringen dat er ook veel dorpsgenoten voorstanders van de taliban waren en dat dit vaak de gezinnen waren die dan één iemand van het gezin vrijwillig afstonden aan de taliban (NPO, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Het is ongeloofwaardig dat de taliban u in dit geval zou kiezen voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag op het districtshuis van Bagrami. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u elf jaar lang religieuze lessen volgde in de moskee van uw dorp Mainkhel. De taliban was daar af en toe aanwezig, maar ze preekten nooit over de jihad (NPO, p. 8). Het lijkt een vreemde keuze van de taliban om u te kiezen voor die opdracht. Een logischere keuze zou iemand zijn die ze jarenlang hadden kunnen indoctrineren via lessen in de madrassa of iemand die reeds eerder interesse toonde voor het voeren van jihad tegen de ongelovigen of voor iemand die de zelfmoordaanslag op vrijwillige basis had willen uitvoeren. U was iemand die aan geen van deze voorwaarden voldeed. U geeft aan dat u werd gekozen voor deze specifieke opdracht omdat u naar school ging in Bagrami, tegenover het districtshuis (NPO, p. 6). U vertelde hierover ook dat u lessen volgde in een gemengde school, samen met meisjes (NPO, p. 11). Volgens de principes en ideeën van de taliban is het absoluut niet toegelaten om samen met meisjes lessen te volgen. De taliban gelooft immers in een strikte toepassing van de sharia en een volledig gesegregeerd openbaar leven tussen mannen en vrouwen (zie map landeninformatie). Op de DVZ gaf u ook aan dat de taliban u reeds had gewaarschuwd om met de lessen te stoppen (DVZ – CGVS vragenlijst vraag 3.5). Integendeel ging u door met uw studies in Bagrami totdat u eind 1399 afstudeerde (NPO, p. 7). Daarenboven had u nooit eerder laten blijken dat u interesse had in het voeren van jihad (NPO, p. 17). U hebt de voorstellen van de taliban zelfs meermaals afgewend. De eerste maal vertelde u dat u erover zou nadenken en dit met uw vader zou overleggen (NPO, p. 13). Na een maand werd u een tweede maal benaderd wanneer uw vader thuis was. Uw vader heeft de taliban dan kunnen afwimpelen, waarbij u gewoon binnen in huis mocht blijven en niet deelnam aan de gesprekken, hetgeen opnieuw een weinig succesvolle poging was voor de taliban (NPO, p. 15). Bij een derde bezoek was u niet aanwezig. U had zich voor uw eigen veiligheid al enige tijd niet in het dorp begeven en verbleef al maanden in de stad om aan de taliban te ontsnappen (NPO, p. 16). Na dit derde bezoek kwam de taliban u uiteindelijk halen en hielden ze u vijf dagen gekneveld vast achter de madrassa van Sofibaba (NPO, p. 16). Hier zeiden ze u herhaaldelijk dat u de opdracht moest accepteren, maar ook hier bent u uitdrukkelijk bij uw woord gebleven en bleef u de opdracht weigeren (NPO, p. 16). Dat de taliban desondanks dit gedrag van u wentwege, voor u koos voor de uitvoering van de zelfmoordaanslag is bijgevolg ongeloofwaardig.

Daarenboven koos de taliban er naar eigen zeggen voor om u te benaderen op straat, na het avondgebed toen u op weg naar huis was. Daar vroegen ze u meteen explosieven naar de stad te dragen omdat u daar naar school ging (NPO, p. 13-14). Het lijkt toch erg vreemd dat de taliban u, iemand die geen banden had met de taliban en bovendien geen enkele interesse had in het vervolgen of doden van ongelovigen, op straat zou bevragen over deze belangrijke opdracht. De kans dat de informatie op deze manier de verkeerde persoon ter oren kwam is toch erg groot, wat het doel van de hele aanslag dan al onmiddellijk zou teniet doen.

Het is al bij al zeer onwaarschijnlijk dat de taliban dergelijke delicate opdracht als een zelfmoordaanslag aan het districtshuis in Bagrami (NPO, p. 11) al onmiddellijk zouden toevertrouwen aan een jongeman die geen enkele ideologische vorming ontving. Deze vaststellingen doen bijgevolg ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U slaagt er niet in om dit punt in uw verklaringen aannemelijk te maken. Er zijn bovendien ernstige gevolgen verbonden aan het niet correct uitvoeren van deze opdracht die de taliban zware schade kon toebrengen. De kans op onvoorzienbare schade is uiteraard groter in het geval de taliban kiezen voor iemand die niet helemaal achter het doel van de uitvoering van zijn opdracht staat. Een persoon die een bommenmantel moet dragen en daarbij een knop op zak zou hebben die de bom laat afgaan (NPO, p. 17), heeft immers een groot wapen in handen, waardoor de gevolgen van een ontploffing op het foute moment ernstige gevolgen kunnen hebben. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud wordt u geconfronteerd met dit risico. U geeft hierop aan dat de taliban zodanig de controle hadden over u dat u volledig in handen van de taliban was. Als ze u die opdracht gaven, moest en zou u die ook uitvoeren. Voor de taliban maakte het daarbij niet uit of

u als persoon betrouwbaar bent of niet, zo voegt u daar aan toe (NPO, p. 18). Deze redenering kan geenszins overtuigen. Indien er namelijk wapens van die aard en reikwijdte bij betrokken zijn lijkt het toch wel erg onvoorzichtig van de taliban om hier zomaar eender wie voor in te schakelen, of ze die persoon nu vertrouwden of niet, gezien de knop om de bom te laten afgaan toch in handen van de pleger zelf terecht komt. Dat lijkt allerm minst een logische redenering vanwege de taliban.

Ook bij uw verklaring dat de taliban u voor één dag zou hebben vrijgelaten, rijzen er vragen. U verklaart dat de taliban u vrijlieten daags nadat u de opdracht voor de zelfmoordaanslag had geaccepteerd, dit op aanraden van uw vader die hierin een mogelijkheid zag om te ontsnappen (NPO, p. 17). De dag nadien kwam uw vader samen met drie dorpsouderen en liet de taliban u voor één nacht vrij, met de bedoeling u thuis te laten overnachten (NPO, p. 11). Het is zeer merkwaardig dat u slechts één van die dorpsouderen bij naam kan noemen, de andere twee kent u niet. Dat soort dingen interesseerde u naar eigen zeggen heel weinig (NPO, p. 18). Dat u niet de minste interesse toont in de identiteit van de personen die mee aan de basis van uw vrijlating lagen, is toch vreemd. Daags nadien zou u dan terugkeren naar de madrassa Islami Musahi (NPO, p. 19), zo luidde althans de afspraak. Gevraagd waarom de taliban zo zeker was dat u niet zou vluchten die dag, terwijl u daags voordien de opdracht pas na zeer lang aandringen voor de eerste maal had aanvaard, is erg ongeloofwaardig. U beweert hierop dat de taliban veel waarde hecht aan het woord van ouderen (NPO, p. 18), hetgeen toch vreemd is gezien het vluchtrisico in dit geval toch aanzienlijk was, zoals overigens moet blijken uit het vervolg van uw asielrelaas. Ook het vervolg van uw asielrelaas weet niet te overtuigen. Na uw vlucht zou uw vader door de taliban zijn opgepakt en gedurende twee dagen gevangen zijn gehouden en geslagen (NPO, p. 19). Echter het is dan wel zeer opmerkelijk dat de taliban uw vader na twee dagen vrijliet na loutere tussenkomst van de dorpsoudere. Geconfronteerd met het feit dat het niet aannemelijk is dat de taliban uw vader zou vrijlaten terwijl hij ervoor had gezorgd dat u ondanks uw belofte wegvluchtte, verklaart u nogmaals dat de taliban enorm veel respect hebben voor het woord van oudere mensen. Ze zouden daarbij steeds enkel de persoon vervolgen die ze nodig hebben, niet diens vader (NPO, p. 19), waarop ze hem hebben vrijgelaten. In dit geval was het echter uw vader die rechtstreeks verantwoordelijk was voor uw vlucht, gezien u op zijn aandringen het kamp voor een dag hebt mogen verlaten. Het is niet aannemelijk dat dergelijke terreurbeweging zich wat dat betreft zo laks zou opstellen. Dit zou immers aantonen dat de taliban het gedrag van ongehoorzame mensen niet ernstig neemt. Op deze korte ontvoering van uw vader na geeft u geen andere vervolgingsfeiten jegens u of uw familie weer. Bovendien woont uw familie nog steeds probleemloos in hetzelfde huis als voor uw vertrek. Tot slot gaf u nog aan dat uw vader uw vlucht reeds voor uw ontvoering had geregeld (NPO, p. 10). Hetgeen toch op zijn minst aantoonst dat hij het risico op volgende feiten hoog inschatte. Dat hij u desgevallend toch heeft laten terugkomen naar Mainkhel, terwijl u al maanden in Kabul verbleef is dan weer vreemd. Hij kon u namelijk laten vertrekken vanuit Kabul. Het feit dat hij u toch liet terugkomen naar het dorp is moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat hij op dat moment uw reis al geregeld had waardoor er verder vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaringen hierover.

Tot slot haalt u nog aan dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u intussen in enige mate westers zou zijn geworden, waarbij u als voorbeeld aanhaalt dat u in Afghanistan geen broeken meer zal mogen dragen (NPO, p. 12). Wanneer gevraagd of u daar nog iets aan wil toevoegen, laat u na deze "verwestering" verder te concretiseren. Waar u verwijst naar het dragen van een broek moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofd kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor de taliban geen geloof kan worden gehecht. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Bovendien heeft uw taskara enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, elementen die niet in twijfel getrokken worden door het CGVS (stuk 1). Uw diploma van de privéschool in Bagrami toont louter aan dat u er lessen hebt gevolgd maar levert evenmin bewijs voor de problemen die u met de taliban zou hebben gekend (stuk 2).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de

voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-januarnovember-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Mainkhel, in het district Musayi in de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter

uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...). Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen

van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername

heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. xxx

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI

Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf,

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook besloten te worden dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en de door u overlegde stukken, dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging en een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in het onderhavige verzoekschrift op de schending van:

- “• artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna de Vluchtelingenconventie);
- artikelen 48/3 van de wet van 15 december 1980 (hierna de Vreemdelingenwet);
- artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingenwet - het algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaakt door de gedragingen en/of opzettelijk handelen of nalaten van actoren, zijnde de machtsvername en de terugtrekking van voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen in Afghanistan;
- non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b & c van de vreemdelingenwet;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiële motiveringsplicht;
- redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker gaat vooreerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Daarbij beroept hij zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en betoogt:

“In casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande en de bespreking hierna dat de voorwaarden voldaan zijn om als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet herkend te worden.

De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico gedood te worden door de taliban wegens het feit dat verzoeker de opdracht van de taliban welbewust niet volbracht heeft. Bij mond van M.J. (...), een dorpsgenoot die lid was van de taliban, werd verzoeker door de taliban verzocht om zelfmoordaanslag uit te voeren, zijnde een explosieven te dragen richting het districtshuis van Bagrami en deze explosieven aldaar tot ontploffen te brengen. Aangezien verzoeker zijn medewerking niet willen leveren, werd verzoeker met dwang door de taliban meegenomen waarna hij meer dan drie dagen werd vastgehouden. Tijdens zijn verblijf achter de grote madrassa Islami Musahi werd aan verzoeker opleiding gegeven omtrent de werkwijze van bommen en explosieven.

Uit het dossier blijkt dat verzoeker voormelde zelfmoordaanslag niet tot uitvoering gebracht heeft. Na zijn vertrek uit Afghanistan, werd zijn vader door de taliban onmenselijk behandeld waarna met de tussenkomst van de dorpsouderen werd zijn vader vrijgelaten.

Uit voorgaande blijkt dat de taliban degelijk verzoeker willen treffen en tot op heden naar verzoeker opzoek is.

Uit het dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker objectieve aanwijzen gegeven heeft met een redelijkerwijze te verwachten vervolging. Uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag in het dossier stelt Uw Raad vast dat verzoeker gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan heeft.

In het licht van het gevaar gedood te worden, had verzoeker geen ander keuze dan zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker is van mening dat zijn vrees voor vervolging wegens de niet-uitvoering van de zelfmoordaanslagen aannemelijk is en dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet, aangezien hij daadwerkelijk door taliban wordt vervolgd.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van voormelde normen wegens de weigering van internationale bescherming aan verzoeker te verlenen."

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarbij beroept hij zich op de schending van:

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingenwet - het algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaakt door de gedragingen en/of opzettelijk handelen of nalaten van actoren, zijnde de machtsverovering en de terugtrekking van voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen in Afghanistan;*
- non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b & c van de vreemdelingenwet;*
- redelijkheidsbeginsel."*

Verzoeker doet een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud en de toepassing van enkele van de aangevoerde bepalingen en beginselen. Daarbij wijst hij eveneens op artikel 62 van de Vreemdelingenwet en geeft hij aan:

"In concreto houdt artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet erin dat de status van subsidiaire bescherming aan verzoeker toegekend moet worden gezien het bestaan van zwaarwegende gronden waaruit blijkt dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als gevolg van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan door de taliban.

In casu, schendt de motivering van de bestreden beslissing voormelde normen waaronder de materiele motiveringsplicht door zich te beperken tot opmerkelijk overwegingen."

Verzoeker betoogt inzake zijn leeftijd:

"Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de motivering van het CGVS in strijd is met de materiële motiveringsplicht in samen lezen met het redelijkheidsbeginsel. De asielinstanties van België, waaronder het CGVS, zijn perfect op de hoogte dat in Afghanistan geen behoorlijk registratie van geboorte wordt gehouden. Dit houdt in dat 90 % van de bevolking in Afghanistan hun geboortedatum en leeftijd niet kennen. Deze laatste komt meestal voor bij mensen die in de platteland wonen. Meer nog, de Afghaanse context en cultuur zorg ervoor dat merendeel van Afghanen, waaronder verzoeker, hun leeftijd niet kennen.

Voormelde fenomeen wordt door de bestreden beslissing niet betwist. Reden waarom voor verzoeker onduidelijk is waarom het CGVS van mening is dat verzoeker de asielinstanties probeerde te misleiden terwijl deze beslissing reeds niet betwist dat wegens de Afghaanse context en cultuur, verzoeker niet in staat is zijn werkelijk leeftijd te kennen.

Dienvolgens is verzoek van mening dat de bestreden beslissing niet conform is aan de materiële motiveringsplicht."

Waar zijn gedwongen rekrutering door de taliban ongeloofwaardig wordt geacht, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de bestreden beslissing helaas naast de kwestie gestaan heeft. Verzoeker merkt op dat de taliban hem gevraagd heeft om bommen en explosieven tot ontploffen te brengen. Deze laatste heeft niets te maken met rekrutering zoals door de bestreden beslissing beweert. Om explosieven tot het districtshuis van Bagrami te dragen, kan de taliban perfect beroep op verzoeker doen gezien zijn profiel, zijnde iemand met meer dan elf jaar religieuze ervaring in de lokale madrassa tegenover het districtshuis van Bagrami. Deze laatste zorg ervoor dat verzoeker de ligging van het districtshuis van Bagrami goed heeft en de explosieven tot het districtshuis van Bagrami kan brengen zonder opgemerkt te worden. Reden waarom de taliban meer vertrouwen op verzoeker hadden en beroep op hem wordt gedaan.

Gezien zijn profiel en de vertrouwen van de taliban hierop, is het voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat hij door de taliban niet aanspreekbaar is om een opdracht van de taliban uit te voeren terwijl verzoeker een aannemelijke ervaring in de lokale madrassa heeft alwaar de taliban hem aannemelijk bestudeerd heeft en hem voor voormelde opdracht geschikt vond.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing onredelijk en niet afdoend gemotiveerd is en schendt hierdoor voormelde normen, waaronder de materiele motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

Verder voert verzoeker aan:

“Ten slotte merkt Uw Raad op dat de algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie na de machtsovername door de Taliban in Afghanistan en de rechtspraken van het Hof van Justice en het EHRM hieromtrent niet afdoende door de bestreden beslissing worden gemotiveerd. Met als gevolg dat de bestreden beslissing tot een onredelijk besluit is gekomen.

Wat is de socio-economische en humanitaire situatie op heden in Afghanistan na voormelde machtsovername door de taliban? Omtrent de gestelde vraag heeft Uw Raad geen onderzoeksbevoegdheid en de bestreden beslissing heeft hieromtrent geen afdoende antwoord gegeven.

Verzoeker wijst erop dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan, tot op heden aanleiding gegeven heeft tot een buitengewone précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan met een concrete impact op de persoonlijke situatie van verzoeker tot gevolg waardoor verzoeker nood aan internationale bescherming heeft.

Meer bepaald, na voormelde machtsgreep en tot op heden, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen als actor in Afghanistan niet langer aanwezig zijn - een volledige terugtrekking van deze actoren.

Naar aanleiding van de terugtrekking van voormelde actoren, is het huidige regime van Taliban door de internationale gemeenschap tot op heden niet erkend. Wat door de bestreden beslissing niet wordt betwist.

De toestroming van humanitaire hulp in Afghanistan tot op heden bestaat niet. Er is tot op heden geen internationale hulp naar Afghanistan. Er is een verstoring van de handel en het banksysteem met een hyperinflatie, een inkrimping van de économie en een tekort aan cash tot gevolg.

Families in Afghanistan worden op heden noodgedwongen om hun kinderen (voornamelijk meisjes) te verkopen teneinde van huidige precaire socio-economische situatie te ontsnappen.

Er is een reële risico dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen met de onmogelijkheid voor élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting tot gevolg.

De huidige precaire socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt door de machtsgreep van de taliban en de terugtrekking van internationale troepen en NGO's hebben concrete impact op de persoonlijke situatie van verzoeker en geven zonder twijfel aanleiding tot een schending van het non-refoulementbeginsel zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM in samenlezen met artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingen wet bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan.

Uit voorgaande dient dan ook te worden besloten dat de status van subsidiaire bescherming aan verzoeker moet toegekend worden.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“in hoofdorde:

o de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 21 april 2023 te hervormen;

o het verzoek van verzoeker opnieuw onder te zoeken;

o dienaangaande het statuut van vluchteling aan verzoeker toe te kennen;

o in subsidiaire order, het subsidiaire beschermingsstatuut aan verzoeker te verlenen;

in ondergeschikt orde:

o de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier aan het CGVS over te maken voor bijkomend onderzoek.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 8 september 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een

maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vooreerst integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift verwijst naar de algemene, preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35) en zoals dit terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing tevens als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie kan worden afgeleid dat de huidige humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan toe te schrijven zijn aan een combinatie van een veelheid aan factoren en dat hieruit niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan louter of overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt, mede gelet op de hieronder gedane vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden asielmotieven, (gepercipieerde) verwesterde profiel en

verblijf in het buitenland, uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6. Dient in dit kader vooreerst te worden gewezen op een aantal elementen in het dossier die afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Zo blijkt uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier dat verzoeker zich na aankomst in Europa heeft bediend van uiteenlopende identiteiten en leeftijden en over zijn identiteit en zijn leeftijd meermaals tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. In Bulgarije identificeerde verzoeker zich namelijk als Abd. D., geboren op 16 juni 2005 (administratief dossier, antwoorddocument Bulgaarse autoriteiten). In Oostenrijk identificeerde verzoeker zich als Afg. D., geboren op 7 mei 2005 (administratief dossier, antwoorddocument Oostenrijkse autoriteiten). In België identificeerde verzoeker zich dan weer als H.D., geboren op 31 juli 2004 (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ ontkende verzoeker daarenboven expliciet dat hij ooit andere namen had gevoerd (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.3). Bij het CGVS beweerde verzoeker dan weer dat hij zich zowel in Bulgarije als in Oostenrijk had geïdentificeerd als zijnde Afg. D. (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.4). Dat verzoeker zich bediende van en dermate wisselende verklaringen aflegde over zijn verschillende identiteiten en leeftijden, doet manifest afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeker bij de DVZ geheel ten onrechte trachtte te ontkennen dat hij in Bulgarije en in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22). Uit de voormelde antwoorddocumenten van de Bulgaarse en de Oostenrijkse autoriteiten, blijkt namelijk dat verzoeker zulks wel degelijk deed dat hij aan zijn in deze twee landen ingediende verzoeken om internationale bescherming verzaakte.

Verzoeker hanteerde bovendien niet enkel verschillende geboortedatums in Europa. Uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt daarbij dat tevens verzoeker verschillende jaren ouder is dan hij voorhield en dat hij zich geheel ten onrechte trachtte voor te doen als minderjarige. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 14 december 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De leeftijd wordt bepaald op 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.’”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn beweringen inzake het gebrek aan registratie van geboortedatums in Afghanistan, staaft hij op generlei wijze. Dat verzoeker omwille van deze reden zijn leeftijd niet zou hebben gekend of van zijn ouders zou hebben vernomen dat hij zo jong was als hij voorhield (administratief dossier, npo, p.4), kan hoe dan ook hoegenaamd niet overtuigen. Gelet op het grote verschil tussen verzoekers werkelijke en verzoekers verklaarde leeftijd, is het immers niet geloofwaardig dat verzoeker dit verschil nooit zelf zou hebben opgemerkt, bijvoorbeeld in de loop van zijn jarenlange schoolcarrière (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11; fiche NBMV).

Verzoeker legde daarenboven ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot (de leeftijden van) zijn broers. In de fiche NBMV maakte verzoeker slechts gewag van drie broers. Zij zouden op dat ogenblik ongeveer 9 of 10, ongeveer 6 en ongeveer 2,5 of 3 jaar zijn geweest (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ maakte verzoeker echter gewag van vier broers. Eén van deze broers zou twee jaren voordien zijn gedood tijdens een vuurgevecht. De andere drie broers zouden op dat ogenblik bovendien ongeveer 8, ongeveer 5 en ongeveer 2 jaar zijn geweest (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.17).

Verzoeker legde bovendien meermaals en manifest tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn voorgehouden reisweg naar België. Nog daargelaten dat hij de naam van de smokkelaar niet kon verstrekken, beweerde verzoeker in de fiche NBMV namelijk dat hij in Turkije in Istanbul ongeveer drie maanden bij de smokkelaar verbleef, dat hij in Bulgarije twee maanden in verschillende opvangcentra in Sofia verbleef, dat hij Servië ongeveer twee weken in een kamp verbleef, dat hij in Zwitserland slechts op doorreis was en dat hij vervolgens via Duitsland naar België kwam (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ gaf verzoeker echter aan dat hij in Turkije werd opgepakt en twee van de drie maanden in een opvangcentrum werd geplaatst, dat hij in Bulgarije slechts twintig dagen in een centrum voor quarantaine werd geplaatst, dat hij in Servië maar drie dagen in plaats van twee weken in een kamp verbleef, dat hij 8 tot 9 dagen in Zwitserland bleef en dat hij vervolgens via een onbekend land naar België kwam (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.32).

Tevens legde verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen af betreffende de vraag of hij al dan niet problemen kende met de neven van zijn vader. In de vragenlijst, gaf verzoeker, wanneer er gevraagd werd of hij naast zijn voorgehouden problemen met de taliban nog andere problemen kende, aan dat er een familieruzie was over grond en met de neef van zijn vader (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.7.). Bij het CGVS ontkende verzoeker echter dat er problemen zouden zijn met zijn neven van vaderszijde. Hij ging zelfs nog verder en ontkende dat hij langs vaderszijde neven had (administratief dossier, npo, p.12).

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban, die hem trachtten te ronselen om een zelfmoordaanslag te plegen.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen en vrees danig worden ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Meer bepaald doen het feit dat verzoeker er blijkens de antwoorddocumenten van de Bulgaarse en de Oostenrijkse autoriteiten voor koos om te verzaken aan de aldaar door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming en het gegeven dat verzoeker naliet om in de andere landen waarin hij maandenlang vertoefde en waardoor hij reisde vooraleer hij toekwam in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen ernstig afbreuk aan de ernst, de oprechtheid en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en daarin zou volharden. Dat verzoeker naliet dit te doen, na aankomst in Europa meermaals verzaakte aan een door hem ingediend verzoek om internationale bescherming, in de andere landen waarin hij vertoefde en waardoor hij reisde geen verzoek om internationale bescherming indiende en op deze wijze maandenlang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk op een gedegen wijze in te dienen en hierin te volharden in België, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Met betrekking tot verzoekers voorgehouden problemen met en vrees ten aanzien van de taliban, wordt in de bestreden beslissing verder geheel terecht gemotiveerd:

“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 [RvV X - Pagina 16](https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-</i></p></div><div data-bbox=)

afghanistanjanuary-2023) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Daarentegen beweert u zelf in uw eerdere verklaringen dat er ook veel dorpsgenoten voorstanders van de taliban waren en dat dit vaak de gezinnen waren die dan één iemand van het gezin vrijwillig afstonden aan de taliban (NPO, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Het is ongeloofwaardig dat de taliban u in dit geval zou kiezen voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag op het districtshuis van Bagrami. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u elf jaar lang religieuze lessen volgde in de moskee van uw dorp Mainkhel. De taliban was daar af en toe aanwezig, maar ze preekten nooit over de jihad (NPO, p. 8). Het lijkt een vreemde keuze van de taliban om u te kiezen voor die opdracht. Een logische keuze zou iemand zijn die ze jarenlang hadden kunnen indoctrineren via lessen in de madrassa of iemand die reeds eerder interesse toonde voor het voeren van jihad tegen de ongelovigen of voor iemand die de zelfmoordaanslag op vrijwillige basis had willen uitvoeren. U was iemand die aan geen van deze voorwaarden voldeed. U geeft aan dat u werd gekozen voor deze specifieke opdracht omdat u naar school ging in Bagrami, tegenover het districtshuis (NPO, p. 6). U vertelde hierover ook dat u lessen volgde in een gemengde school, samen met meisjes (NPO, p. 11). Volgens de principes en ideeën van de taliban is het absoluut niet toegelaten om samen met meisjes lessen te volgen. De taliban gelooft immers in een strikte toepassing van de sharia en een volledig gesegregeerd openbaar leven tussen mannen en vrouwen (zie map landeninformatie). Op de DVZ gaf u ook aan dat de taliban u reeds had gewaarschuwd om met de lessen te stoppen (DVZ – CGVS vragenlijst vraag 3.5). Integendeel ging u door met uw studies in Bagrami totdat u eind 1399 afstudeerde (NPO, p. 7). Daarenboven had u nooit eerder laten blijken dat u interesse had in het voeren van jihad (NPO, p. 17). U hebt de voorstellen van de taliban zelfs meermaals afgewend. De eerste maal vertelde u dat u erover zou nadenken en dit met uw vader zou overleggen (NPO, p. 13). Na een maand werd u een tweede maal benaderd wanneer uw vader thuis was. Uw vader heeft de taliban dan kunnen afwimpelen, waarbij u gewoon binnen in huis mocht blijven en niet deelnam aan de gesprekken, hetgeen opnieuw een weinig succesvolle poging was voor de taliban (NPO, p. 15). Bij een derde bezoek was u niet aanwezig. U had zich voor uw eigen veiligheid al enige tijd niet in het dorp begeven en verbleef al maanden in de stad om aan de taliban te ontsnappen (NPO, p. 16). Na dit derde bezoek kwam de taliban u uiteindelijk halen en hielden ze u vijf dagen gekneveld vast achter de madrassa van Sofibaba (NPO, p. 16). Hier zeiden ze u herhaaldelijk dat u de opdracht moest accepteren, maar ook hier bent u uitdrukkelijk bij uw woord gebleven en bleef u de opdracht weigeren (NPO, p. 16). Dat de taliban desondanks dit gedrag van u wentwege, voor u koos voor de uitvoering van de zelfmoordaanslag is bijgevolg ongeloofwaardig.

Daarenboven koos de taliban er naar eigen zeggen voor om u te benaderen op straat, na het avondgebed toen u op weg naar huis was. Daar vroegen ze u meteen explosieven naar de stad te dragen omdat u daar naar school ging (NPO, p. 13-14). Het lijkt toch erg vreemd dat de taliban u, iemand die geen banden had met de taliban en bovendien geen enkele interesse had in het vervolgen of doden van ongelovigen, op straat zou bevragen over deze belangrijke opdracht. De kans dat de informatie op deze manier de verkeerde persoon ter oren kwam is toch erg groot, wat het doel van de hele aanslag dan al onmiddellijk zou teniet doen.

Het is al bij al zeer onwaarschijnlijk dat de taliban dergelijke delicate opdracht als een zelfmoordaanslag aan het districtshuis in Bagrami (NPO, p. 11) al onmiddellijk zouden toevertrouwen aan een jongeman die geen enkele ideologische vorming ontving. Deze vaststellingen doen bijgevolg ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U slaagt er niet in om dit punt in uw verklaringen aannemelijk te maken. Er zijn bovendien ernstige gevolgen verbonden aan het niet correct uitvoeren van deze opdracht die de taliban zware schade kon toebrengen. De kans op onvoorzienbare schade is uiteraard groter in het geval de taliban kiezen voor iemand die niet helemaal achter het doel van de uitvoering van zijn opdracht staat. Een persoon die een bommenmantel moet dragen en daarbij een knop op zak zou hebben die de bom laat afgaan (NPO, p. 17), heeft immers een groot wapen in handen, waardoor de gevolgen van een ontploffing op het foute moment ernstige gevolgen kunnen hebben. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud wordt u geconfronteerd met dit risico. U geeft hierop aan dat de taliban zodanig de controle hadden over u dat u volledig in handen van de taliban was. Als

ze u die opdracht gaven, moest en zou u die ook uitvoeren. Voor de taliban maakte het daarbij niet uit of u als persoon betrouwbaar bent of niet, zo voegt u daar aan toe (NPO, p. 18). Deze redenering kan geenszins overtuigen. Indien er namelijk wapens van die aard en reikwijdte bij betrokken zijn lijkt het toch wel erg onvoorzichtig van de taliban om hier zomaar eender wie voor in te schakelen, of ze die persoon nu vertrouwden of niet, gezien de knop om de bom te laten afgaan toch in handen van de pleger zelf terecht komt. Dat lijkt allerm minst een logische redenering vanwege de taliban.”

Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het manifest onaannemelijk is dat de taliban, ondanks dat zij (ook in verzoekers dorp) voldoende vrijwilligers hadden, ondanks dat zij normaliter rekruteerden op grond van lokale verankering en loyaliteit, ondanks dat verzoeker van hen nooit enige ideologische vorming ontving en ondanks dat verzoeker, in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, hun ideologie klaarblijkelijk niet aanhing, reeds meermaals tegen hun wensen inging en duidelijk niet bereid was om zulks te doen, er toch voor zouden hebben geopteerd om verzoeker gedwongen te rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen. Dat verzoeker vaak dichtbij de locatie moest zijn die zij wensten te laten ontploffen, doet hieraan geenszins afbreuk.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat de door verzoeker geschetste gang van zaken iedere geloofwaardigheid ontbeert. Indien verzoeker werkelijk reeds meermaals bij monde van zijn dorpsgenoot M.J. werd benaderd en bedreigd door de taliban, die wensten dat hij een zelfmoordaanslag voor hen zou plegen, is het immers hoegenaamd niet geloofwaardig dat verzoeker desalniettemin bleef terugkeren naar zijn dorp (administratief dossier, npo, p.13). Nog minder aannemelijk is het dat de taliban, nadat verzoeker nadat hij de eerste keer werd aangesproken maandenlang onderdook in de zaak van zijn vader en wanneer zij vervolgens een tweede keer naar hem kwamen vragen bij hem thuis, geen stappen zouden hebben ondernomen om verzoeker daadwerkelijk mee te nemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zich op dat ogenblik vijf of zes talibanleden naar zijn woning begaven. Dat zij bij dit bezoek aan de woning genoeg zouden hebben genomen met het antwoord van zijn vader, met name dat verzoeker nog jong was en moest studeren, en verzoeker verder met rust lieten, ontbeert iedere ernst (*ibid.*, p.15). Niet enkel hadden zij verzoeker namelijk eerder reeds aangemaand om zijn studies stop te zetten, doch tevens kan gelet op hun beoogde doel niet worden ingezien waarom zij zouden aanvaarden dat verzoeker eerst nog zou verder studeren alvorens hij een zelfmoordaanslag zou plegen. Dat verzoeker zelfs nadat de taliban hem nadien ten derde male kwamen bedreigen en nadat de taliban meer bepaald aan zijn vader te kennen gaven dat deze verzoeker diende over te leveren aan de taliban nogmaals zou terugkeren naar zijn dorp na zijn eindexamen (*ibid.*, p.16), ontbeert bovendien eveneens iedere geloofwaardigheid.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ook bij uw verklaring dat de taliban u voor één dag zou hebben vrijgelaten, rijzen er vragen. U verklaart dat de taliban u vrijlieten daags nadat u de opdracht voor de zelfmoordaanslag had geaccepteerd, dit op aanraden van uw vader die hierin een mogelijkheid zag om te ontsnappen (NPO, p. 17). De dag nadien kwam uw vader samen met drie dorpsouderen en liet de taliban u voor één nacht vrij, met de bedoeling u thuis te laten overnachten (NPO, p. 11). Het is zeer merkwaardig dat u slechts één van die dorpsouderen bij naam kan noemen, de andere twee kent u niet. Dat soort dingen interesseerde u naar eigen zeggen heel weinig (NPO, p. 18). Dat u niet de minste interesse toont in de identiteit van de personen die mee aan de basis van uw vrijlating lagen, is toch vreemd. Daags nadien zou u dan terugkeren naar de madrassa Islami Musahi (NPO, p. 19), zo luidde althans de afspraak. Gevraagd waarom de taliban zo zeker was dat u niet zou vluchten die dag, terwijl u daags voordien de opdracht pas na zeer lang aandringen voor de eerste maal had aanvaard, is erg ongeloofwaardig. U beweert hierop dat de taliban veel waarde hecht aan het woord van ouderen (NPO, p. 18), hetgeen toch vreemd is gezien het vluchtrisico in dit geval toch aanzienlijk was, zoals overigens moet blijken uit het vervolg van uw asielrelaas. Ook het vervolg van uw asielrelaas weet niet te overtuigen. Na uw vlucht zou uw vader door de taliban zijn opgepakt en gedurende twee dagen gevangen zijn gehouden en geslagen (NPO, p. 19). Echter het is dan wel zeer opmerkelijk dat de taliban uw vader na twee dagen vrijliet na loutere tussenkomst van de dorpsoudere. Geconfronteerd met het feit dat het niet aannemelijk is dat de taliban uw vader zou vrijlaten terwijl hij ervoor had gezorgd dat u ondanks uw belofte wegluchtte, verklaart u nogmaals dat de taliban enorm veel respect hebben voor het woord van oudere mensen. Ze zouden daarbij steeds enkel de persoon vervolgen die ze nodig hebben, niet diens vader (NPO, p. 19), waarop ze hem hebben vrijgelaten. In dit geval was het echter uw vader die rechtstreeks verantwoordelijk was voor uw vlucht, gezien u op zijn aandringen het kamp voor een dag hebt mogen verlaten. Het is niet aannemelijk dat dergelijke terreurbeweging zich wat dat betreft zo laks zou opstellen. Dit zou immers aantonen dat de taliban het gedrag van ongehoorzame mensen niet ernstig neemt.”

Verzoeker voer ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden en treedt de Raad verweerder in deze motieven bij.

Met betrekking tot de beweerde ontvoering van zijn vader, dient daarenboven te worden vastgesteld dat zich een kennelijke omissie voordeed in verzoekers verklaringen in de vragenlijst. Aldaar maakte verzoeker van deze beweerde ontvoering immers niet de minste melding. Dat hiernaar niet concreet werd gevraagd (administratief dossier, npo, p.19), vormt voor deze frappante omissie geenszins een dienstige verklaring. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als de ontvoering van zijn vader door de taliban hierin niet zou hebben vermeld.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar het manifest ongeloofwaardig is dat verzoekers familie in weerwil van de beweerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban eenvoudigweg in hetzelfde dorp en op hetzelfde adres bleef wonen. Zo verzoeker en diens vader deze organisatie daadwerkelijk meermaals hadden getart door hun bevelen te weigeren en zo zowel verzoeker als diens vader omwille van deze reden werden ontvoerd, kon worden verwacht dat verzoekers familie om zich aan verdere problemen met en repercussies vanwege de taliban te onttrekken zou zijn verhuisd. Dat verzoekers familie klaarblijkelijk ook geen verdere problemen kende met de taliban en het goed stelt (administratief dossier, npo, p.5), is in het licht van verzoekers vermeende problemen en vrees eveneens in het geheel niet geloofwaardig. Zo verzoekers verklaarde problemen en vrees strookten met de waarheid, kon worden verwacht dat de taliban voor verdere, ernstige problemen voor verzoekers familieleden zouden hebben gezorgd.

Dat verzoeker doorheen zijn laatste contact met zijn familie geen verdere informatie had gevraagd omtrent eventuele bijkomende gebeurtenissen of problemen, doet verder andermaal en finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas (administratief dossier, npo, p.19). Redelijkervijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

Verzoeker betwist de inhoud van de bestreden beslissing verder in het geheel niet waar gemotiveerd wordt dat zijn loutere verblijf in het Westen niet kan volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming en dat hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij omwille van zijn verblijf in het Westen in het geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst dermate negatief zou worden bejegend dat er sprake zou kunnen zijn van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad treedt verweerder in deze motieven bij en is van oordeel dat uit de in casu voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en in concreto aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Verzoeker haalt, benevens zijn verblijf gedurende enkele jaren in Europa, geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban of enige andere aldaar aanwezige actor. Er kan voorts geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont verder op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn verblijf in Europa hem zou hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, maakte hij in dit kader immers slechts melding van het gegeven dat hij in Afghanistan geen broeken meer zou mogen dragen en liet hij na om zijn vermeende verwestering verder te concretiseren. Evenmin maakt verzoeker concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om, dit eventueel geïnformeerd en bijgestaan door zijn familie met wie hij nog in contact staat, terug te keren naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn land en regio van herkomst. Aldus toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat hij ten gevolge van zijn verblijf van enkele jaren in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afgaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afgaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel. Zo identificeerde verzoeker zich in zijn verzoek om internationale bescherming als moslim (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.9). Voorts volgde verzoeker gedurende vijftien jaren religieuze lessen aan de madrassa (administratief dossier, npo, p.6). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen inzake zijn asielrelaas dat de taliban minstens reeds enige aanwezigheid hadden en over een ruim draagvlak beschikten in zijn dorp voordat hij uit dit dorp vertrok. Bijgevolg kan aangenomen worden dat verzoeker bij zijn vertrek uit zijn land van herkomst reeds minstens tot op zekere hoogte vertrouwd was met en zich kon conformeren aan hun normen, regels en gebruiken. Ook kan verzoeker zich bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst door zijn familieleden, met wie hij nog contact heeft, laten informeren over en laten bijstaan en vergezellen in het volgen van deze normen, regels en gebruiken. Zijn familie woont immers nog in zijn land en regio van herkomst en zij stellen het goed (*ibid.*, p.5). Aldus kan worden aangenomen dat zijn familie kennelijk geen moeite heeft om zich aan de in verzoekers land en regio van herkomst geldende regels, normen en gebruiken te houden. Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een terugkeer, zoals bijvoorbeeld het zich in het openbaar conformeren aan de geldende kledijvoorschriften en het niet langer dragen van broeken, in zijner hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar zijn land en regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

De door verzoeker neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze

motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot

een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd

naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan in het algemeen en in verzoekers regio van herkomst in het bijzonder actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

Dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT